

[Ømann.]

skift i dansk politik, så er det ingen garanti at stemme på socialdemokratiet. Hvis man vil have et samarbejde med det venstre, som ikke har frembudt nogen som helst perspektiver med hensyn til at klare de hovedproblemer, som regeringen har lagt frem, skal man stemme på socialdemokratiet. Beskæftigelsen. Hvad er der af beskæftigelsespolitik i venstres oplæg? Betalingsbalancen. Hvad sagde man til den hårde nød og betryk, som socialdemokraterne kom til venstre med om 2 mia kr. i afgifter? Man sagde nej. Jeg er da ikke i tvivl om, at det var nødvendigt. Om inflationen, som skal angribes inden for jordpolitik og stigninger på jord og fast ejendom, hvad siger venstre dér? Det behøver jeg slet ikke at svare på.

Altså det er perspektivet. Man vil fortsætte forhandlingerne med dette parti, som siger nej til alt, hvad der er væsentligt i socialdemokratisk politik, og oven i købet opstille det perspektiv, at hvis der skulle blive et valg efter september, så vil man bare fortsætte. Så ved vi det.

Poul Schlüter (KF):

Det var på sin plads, at statsministeren tog ordet i denne debat. Men jeg håber ikke, det bliver en vane, at det skal ske efter anden omgang, hvor ordførerne har begrænset tid tilbage til at svare i. Det er måske fikst, men det er i al fald ikke klædeligt.

Statsministeren sagde, at der for det konservative folkeparti var mulighed for indflydelse også i septemberforhandlingernes slutfase. Det mener jeg ikke er rigtigt. Vi var tilkaldt under opvarmningsrunderne, og vi var jo ikke meget i tvivl om, at vi var en slags sparringspartner for regeringen, indtil den virkelige sværvægtpartner med de 42 mandater var klar til at entre ringen, og det var vi ikke fornærmede over. Men da midnatsklokken den septemberrat gik i slag, så var det sket. Statsministeren kan jo ikke have glemt, at der var en fase, hvor ikke engang andre forligsdeltagere rigtig kunne komme til at rette så meget som et komma i det forlig, S og V havde indgået. Jeg tror derfor ikke, at vi har overset en historisk chance for at skaffe os afgørende indflydelse i sidste time på septemberforligets indhold.

Vi var desuden uenige i forligets indhold.

Vi ønskede skattelettelse i stedet for den fulde momsned sættelse. Vi ønskede færre tilskud til erhvervslivet, fordi vi ikke troede på dem, og vi ønskede lavere statsudgifter.

Så spørger statsministeren, om vi da ikke ønsker at samarbejde hen over midten. Jo, ved en række lejligheder er det nødvendigt og naturligt, men ikke hver gang på socialdemokratiets betingelser. Når der er borgerligt flertal blandt vælgerne og her i salen, så må det også være rigtigt, at der føres en politik, som ikke er socialdemokratiets grundkurs, og sådan mener vi ikke det er nu.

Statsministeren kom jo med moraliserende ord mod dem, der ikke stemmer for regeringens politik, ligesom hr. Hilmar Baunsgaard gjorde det, og ligesom hr. Kjeld Olesen gjorde det. Jeg synes nu, at hr. Hilmar Baunsgaard var bedst i den rolle, men han er vel også mest øvet deri. Derfor vil jeg gerne sige til dem alle tre, at vi er klar til medansvar, når man forlader den 18 mia kr.s underskudspolitik, men heller ikke før.

I øvrigt skal man ikke moralisere mod dem, der, fordi de er uenige, ikke vil tage medansvar for regeringens politik. Det er ikke så usædvanligt, at man nægter at tage medansvar. Det er sket ofte før i vor politiske historie. Må jeg minde om den 13. juni 1969, under VKR-regeringen. Da undlod socialdemokratiet at stemme for udskrivningslovforslaget, der udskriver indkomstskat og formueskat. Man undlod at stemme for det lovforslag, som skulle skaffe dækning for statens udgifter. Og alle husker jo 1929, hvor et finanslovforslag faldt, fordi 52 socialdemokrater stemte imod det. De radikale undlod for resten ved den lejlighed at stemme med en motivering, jeg med glæde husker. De radikale sagde, at den daværende regering ikke havde taget rimeligt hensyn til deres synspunkter. Det er det samme, vi siger nu.

Det er i orden at være uenige. Men lad os lade være at klandre hinandens motiver dertil. Vi mener, at den nuværende regering sætter rekord i uansvarligt underskud og gældsætning. Den politik tager vi ikke medansvar for. Så er det vor opgave, som så ofte før i vort partis historie, at være i opposition til socialdemokratiet.